

ΟΛΟΓΥΡΑ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ ΑΝΟΙΞΗ 2014

- Δημοσίευση: rotroudi2728

Παραμονή Ευαγγελισμού. Βράδυ. Δίχως πολλές μαθητικές έγνοιες, παραδόξως, και θέλοντας να προσεγγίσω τις ρίζες μου, γέννημα θρέμμα κι εγώ της Σκιάθου διαβάζω, τι άλλο, Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη.

«... Παρά την όχθην της ωραίας λίμνης, όπου υπήρχεν εις ουρανός επάνω, και άλλος ουρανός εφαινετο κάτω, λεύκαι και κυπάρισσοι εκρέμαντο ανάποδα. Και όσαι μυριάδες άστρα εκόσμουν την νύχτα λάμποντα στο στερέωμα, άλλαι τόσαι μυριάδες έλαμπαν τρεμοσβήνοντα κάτω εις τον πυθμένα. Και καλαμώνες σειόμενοι υπό του ανέμου ύψωναν τους ασθενείς βλαστούς των δύο οργυιάς υπέρ το κύμα και βρύα και λύγοι κι ασφόδελοι ...

Και αντρικύ υψούτο ο λιμήν με τας χλοεράς όχθας του ολόγυρα.... Δέντρα εκόσμουν ευπαρύφως τας όχθας τας ορεινάς και τας αμμόδεις και άλλα δέντρα φυτευμένα εν τη θαλάσση εστόλιζον το κύμα και τους αιγιαλούς...».

Η ψυχή γαληνεύει κι ευφραίνεται. Ύπνος γλυκός με ξεκουράζει Η-ρε-μί-α!

Πρωινό του Ευαγγελισμού. Παρέλαση στο λιμάνι. Λιακάδα. Χαμόγελο. Αλαζονικά βλέμματα πίσω από ακριβά γυαλιά ήλιου. Ματαιοδοξία κεκαλυμμένη με επώνυμα κοστούμια και ταγέρ. Υπερτραφείς εγωισμοί κι επίδειξη.

Η σφυρίχτρα του γυμναστή τραγουδά και δίνει παραγγέλματα.

Στροφή της κεφαλής προς τους «επισήμους»:

- Αυτοί οι άνθρωποι καλούνται να λύσουν τα προβλήματά μου;

- Αυτοί οι άνθρωποι καλούνται να λύσουν μόνο τα προβλήματά τους;

Προ – βλη – μα – τι – σμός!

Και μετά: «τους ζυγούς λύσατε!» Αέρα! Ιαχή του '40, όμως την κραυγάζω ανήμερα του Ευαγγελισμού κι απομακρύνομαι, ακολουθώντας το δρόμο προς τη λίμνη του Αγίου Γεωργίου. Να πάρω ανάσα. Να ηρεμήσω. Έχει ακόμα ομορφιά η πατρίδα μου. Προχωρώ με βήμα παρελάσιμο, έχοντας τη θάλασσα στο δεξί μου χέρι.

Ήταν τεράστια η λίμνη αυτή με το υφάλμυρο νερό. Τη μισή τη θυσιάσαμε στο βωμό του τουρισμού. Εκεί φτιάχτηκε ο διεθνής αερολιμένας Σκιάθου. Από τότε, η ανάπτυξη της τουριστικής κίνησης στο νησί υπήρξε ραγδαία. Δεν έμεινε τίποτε από τη Σκιάθο της Σταχομαζώχτρας. Οι συντοπίτες μας ομολογουμένως, έζησαν αυτά τα χρόνια μιαν άνετη ζωή. Έχω καιρό να επισκεφτώ το μέρος. Από το προηγούμενο καλοκαίρι θαρρώ. Έχω φτάσει στον ανεμόμυλο «εκεί όπου ίστατο περιμένουσα μετά του αδελφού της η Πολύμνια», κυρ-Αλέξανδρε. Αλλά τίποτε δεν είναι πια μαγικό, όπως ευρυθμότατα μου τα διηγήθηκες χθες βράδυ.

Η λίμνη μου –δηλ. ό,τι απέμεινε από τη λίμνη σου- είναι ένας σκουπιδότοπος: Κουφάρια κατεστραμμένων (από κυβερνητική μωρία) ξύλινων πλεούμενων, άχρηστες πλωτές εξέδρες, μπάζα κάθε είδους, παλιά λάστιχα, κατεστραμμένες ζάντες, σπασμένες λεκάνες τουαλέτας, πλαστικά μπετόνια με υπολείμματα πετρελαιοειδών και λιπαντικών αυτοκινήτων, σκουριασμένοι σκελετοί από μηχανάκια, σπασμένα τούβλα και τσιμεντόλιθοι, βουναλάκια

από πριονίδι, εκατοντάδες πλαστικές σακούλες, ασθενικές κουκουναριές, καχεκτικές πικροδάφνες κι ένας τσικνιάς ολομόναχος στέκει στη μέση, ψάχνοντας για τροφή, κοιτάζοντας με απόγνωση τις όχθες με τον παχύ βρόμικο αφρό των βοθρολυμμάτων. Σε εξαφάνιση ο έγχελυσ και τα κεφαλόπουλα. Πουθενά τα μυρωμένα ίτσια!

Κραυγάζω:

Θέλω τη λύση του προβλήματος ... χθες.

Αποφασίζω:

Θέλω να δώσω τη λίμνη σου κι όχι τη λίμνη μου στα παιδιά μου, κυρ-Αλέξανδρε!

Η ψυχή παιδεύεται και θρηνεί.

Α – πελ – πι – σί – α Μα θα αγωνιστώ!